

[Petra Petersen.]

toget her til rigsdagen, og formålet med det var jo netop at få denne meningsløse ordning ophævet; det, man ønskede dengang, var en retfærdig kødrationering, som virkelig fordelte de varer, der var her i landet. Men det fik man jo ikke. Regeringen Knud Kristensen ønskede det ikke, og regeringen Hedtoft ønskede det heller ikke. Man har stadigvæk haft en kødordning, der har været fortvivlet. Man spurgte heller ikke den gang arbejderhusmødrene, dem, der virkelig led under rationeringerne, både af brød, fedtstof og ganske særlig kød; det var ikke dem, man spurgte, om vi skulle have en rigtig kødrationering eller en fortvivlet kødordning. Man spurgte ikke de kvinder, for hvem det var vanskeligt at give deres mand en madpakke med på arbejde. Nej, man forhandlede med helt andre kredse, med dem, der i kraft af penge, indflydelse og bekendtskab aldrig har manglet noget. Tror man virkelig, det er arbejderhusmødrene, man nu glæder med at ophæve kødrationeringen? Jeg vil anbefale det ærede medlem hr. Poul Hansen (Slagelse) at gå ud til arbejdervælgerne og kvinderne og spørge, om de er glade for denne ordning. Jeg tror ikke, det ærede medlem vil få det svar, som han ønsker. Jeg tror heller ikke, at arbejderhusmødrene kan følge det ærede medlem hr. Aksel Møller, når han lyrisk taler om søndagsstegen eller biksemad. Husmødrene ved meget, meget bedre, hvad det er, der sker.

Jeg tror heller ikke, at de små slagtermestre er særlig begejstrede for den ordning, vi får. De ved udmærket, hvem der ikke længere vil kunne købe kød; de ved godt, at det er deres omsætning, der falder. Det ærede medlem hr. Erik Eriksen talte om den sunde konkurrence. Jeg tror, at de små slagtermestre vil komme til at lide betydeligt under denne ordning.

Der har forøvrigt for nylig været stillet den højtærede landbrugsminister det spørgsmål, hvor fedtet blev af; det har jo i lange tider ikke været til at opdrive fedt i København og heller ikke i flere af vore store provinsbyer. Jeg ved ikke, om den højtærede minister er blevet klar over, hvor fedtet er blevet af, men tror den højtærede minister ikke, at der er visse kredse, der har vejret prisstigninger, og at det er årsagen til, at der for øjeblikket ikke findes fedt i handelen?

Min erfaring siger mig, at det denne gang som så ofte før er småfolk, der skal betale dette gilde. Alt i dette land stiger jo, undtagen lønnen og kronen, og ikke engang et højere pristal giver højere løn. Nu må vi jo se, om den stigning i pristallet, der uvægerligt vil følge efter denne ordning, hvis den bliver vedtaget, vil give højere løn.

Vi skal altså have nye prisstigninger, hvilket igen vil sige forringelse af arbejderens levestof. Jeg kan ikke gå med til dette og må som følge deraf modsætte mig, at statstilskuddet til forbrugerpriserne på flæsk bortfalder. Jeg må derfor på min gruppes vegne anbefale, at ministerens oprindelige forslag gennemføres, og jeg vil gerne opfordre de ærede medlemmer af det høje ting til at stemme imod ændringsforslaget.

Tholstrup: Må jeg på min gruppes vegne ønske udvalget til lykke med at have opfundet perpetuum mobile, evighedsmaskinen. Når vi ikke kan stemme for dette forslag, er det, fordi vi ikke tror på evighedsmaskinen. Vi tror ikke på, at det er nogen god idé at gå ud hos skatteyderne og hente en masse penge og bagefter dele halvdelen eller to trediedele af dem ud igen i form af rabatmærker. Kunne man da ikke indføre den praktiske regel, at pengene kunne bruges til at betale skat med. Så kunne de da få lidt hurtigere cirkulation. Som det er nu, synes jeg, at forslaget indebærer så mange meningsløsheder, at det ikke er værd at tage med.

Der tales om, at disse tilskud på 31 kr. pr. næse i særlig grad skal komme børnene eller familierne med de mange børn til gode. Ja, men det er så sandelig også familierne med de mange børn, der må betale de skatter, hvoraf midlerne tages. Det er børnene, der må betale skat af ispinde, bolcher, chokolade, rød sodavand og biografbilletter; og nu har vi lige hørt om den mængde wienerbrød, der spises, men råvarerne til wienerbrød er også beskattede, og forældrene må betale afgift af kaffe, te, kaffeerstatning og husholdningsøl; der er skat på sydfrugter, for ikke at tale om fodtøj og andre beklædningsgenstande. Var det nu ikke meget nemmere, om man ophævede afgifterne på disse nødvendighedsartikler og disse ting, som betyder lidt til opmuntring i tilværelsen, så man undgik at ofre papir på rabatmærker